

Pioneren Mara

Av Jessica Larsen

(Basert på en sann historie)

Oktober 2018, Phnom Penh i Kambodsja

Mara kneppet igjen skjørtet sitt og så seg i speilet. Det føltes rart å ha på seg kirkeklær på en lørdag, men dette var en spesiell lørdag. Det var generalkonferanse!

“Er du spent på kvinnemøtet?” spurte Mak (mor). Hun børstet Maras hår med raske, varsomme strøk. “Prøv å lytt så mye du kan.”

“Ja! Jeg håper de forteller pionerhistorier!” Mara likte dem best.

“Kanskje de gjør det,” sa Mak. “Visste du at din far er en pioner?”

Mara var forvirret. Faren hennes hadde aldri trukket en håndkjerre.

“Hvordan er han en pioner?” spurte hun.

Mak nikket mot vinduet, mot elven. “Han var ute og fisket da han traff misjonærene. Han var den første i sin familie som ble døpt,” sa Mak. “Det gjør ham til en pioner! La oss nå gå og finne bestemoren din.”

Yiay (bestemor) ventet på dem i stuen. Maras familie og hennes besteforeldre bodde sammen. Yiay hjalp til med å passe Mara etter skolen mens foreldrene hennes jobbet. Nå sto Yiay ved mopeden, den store motoriserte scooteren som fraktet dem rundt i byen.

“Kirken har bare vært i Kambodsja i 25 år,” fortalte Mak til Mara da hun åpnet døren og skjøv mopeden ut på gaten. “Så vi er alle pionerer. Til og med du!”

“Hvordan er jeg en pioner?” undret Mara mens hun satte seg på mopeden. Mak kjørte mopeden, med Yiay bakpå og Mara i midten. Mara holdt seg godt fast mens de kjørte i sikk-sakk i den tette trafikken.

Da de passerte en kafé kjente de duften av te strømme mot seg. Nesten alle her drakk te. Men det gjorde ikke Mara. Hun fulgte Visdomsordet. Mara smilte. Det er en måte hun var en pioner på!

Da mopeden kjørte rundt et hjørne, så Mara en *wat*, et buddhistisk tempel. Det røde spisse taket hevet seg over de andre bygningene. Munker med barberte hoder

og oransje kapper satt og studerte på gårdsplassen.

Mara visste at de fleste i Kambodsja var buddhister. De trodde ikke på Jesus Kristus. Men det gjorde Mara. “Det er en annen måte jeg er en pioner på,” tenkte Mara. Og i dag skulle hun få lytte til profeten!

Da mopeden kjørte inn på parkeringsplassen foran kirken, så Mara mange kvinner som ankom. Noen hadde gått eller kjørt moped. Andre kom med *tuk tuk-er* – små vogner som blir trukket av en motorsykel. Mange av kvinnene hadde på seg kjoler eller enkle skjørt, slik som Mara hadde. Og noen hadde *sampots*, vakre lange skjørt laget av fargerike mønstrede stoffer.

Mara, Mak og Yiay satte seg i kirkesalen sammen med de andre kvinnene. Konferansen hadde egentlig funnet sted for en hel uke siden i Salt Lake City, Utah i USA. Men nå kunne folket i Kambodsja se sendingen på khmer. Mara snakket både engelsk og khmer hjemme, og hun lærte også fransk på skolen. Men mange kambodsjanere snakket bare khmer.

Den første taleren fortalte ingen historier om pionerer. Men den andre taleren fortalte en historie om å gå opp en bratt sti på veien hjem fra skolen. Den ble kalt “guttens sti,” og noen ganger tok hun av seg skoene og gikk barbeint. Hun ønsket å gjøre vanskelige ting slik at hun kunne være som en pioner! Mara smilte mens hun tenkte på alle måtene *hun* var en pioner på.

Den siste taleren var profeten. Han sto rakrygget. Mara lyttet ekstra nøye. “Jeg innbyr deg til å lese Mormons bok fra nå og ut året,” sa han. “Himmelen vil åpne seg for deg. Herren vil velsigne deg.”

Mara visste at det ikke ville bli lett å lese hele Mormons bok. Hun så på kvinnene rundt seg. Alle hadde valgt å følge Jesus Kristus. Alle hadde kommet i kveld for å lytte til profeten. Hun skulle følge profeten, akkurat som dem. Hun skulle være en pioner! ●

Artikkelforfatteren bor i Texas i USA.

På generalkonferansen i oktober 2018 bekjentgjorde president Russell M. Nelson også at det skulle bygges et tempel i Kambodsja!

ILLUSTRASJON: BRYAN BEACH